

ת"פ 31553/11-14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד צ'ק'ול אוסובלו, הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

22 דצמבר 2019

ת"פ 31553-11-14 מדינת ישראל נ' אוסובלו
בפני כב' השופטת טל לחייני שהם
מדינת ישראל - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן ועו"ד נעמה קלואס
נגד

צ'ק'ול אוסובלו - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד דוד צ'

פסק דין (במסגרת בקשה להפקעת צוים)

כללי

בפני בקשה (שלישית במספר) מأت שירות המבחן להפיקיע צווי מבחן ושל"צ שהוטלו על הנאשם במסגרת גזר דין שניית ביום 19/04/16.

רקע

1. ביום 25/01/15, במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות ניסיון התפרצות לבית והיזק רכוש בمزיד, עבירות לפי סעיפים 406(א)+ 25 ו- 452 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

במסגרת ההסדר הופנה הנאשם לקבלת תסקיר בטרם טיעון לעונש.

2. ביום 10/04/16 לאחר שהוגשו מספר תסקרים בעניינו של הנאשם טענו הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה עטרה להטיל על הנאשם עונש מאסר, תוך הפעלת מאסר על תנאי שהוא תלוי ועומד כנגדו, זאת לאור מידניות העונישה הנוהגת, עברו הפלילי של הנאשם והעדר הליך טיפול ממשמעות.

ב"כ הנאשם עתר להאריך המאסר המותנה ולנקוט בעניינו של הנאשם באפיק שיקומי, זאת לאור גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות והמלצת הتفسיר.

עמוד 1

3. ביום 16/04/19 גזר בית המשפט את דיןו של הנאשם, במסגרתו אימץ את המלצות הتسקיר והאריך התנאי שתלו ועומד כנגדו, לצד הטלת צו מב奸 לשנה וצו של"צ בהיקף נרחב וכן הטיל על הנאשם חתום על התcheinות.

4. ביום 30/08/16 הגיע שירות המבחן בקשה לדין חדש בצוים שהוטלו על הנאשם. כעולה מnimoki הבקשה, מאז מתן גזר הדין לא החל הנאשם בביצוע שעות השל"צ. עוד עולה כי בתחילת לא נענה הנאשם להזמנות היחידה להתמכריות, ומשהಗיע לפגישה אחת נתן הסבר הנעווץ במצבו המשפחתית והתcheinיב לשרפּ פועלה. אף על פי כן, לא הגיע לפגישות נוספות אליו זומן.

5. לאחר מספר ניסיונות לאתר הנאשם, בתאריך 09/02/17 התיאכזב הנאשם לדין בבקשתו. במעמד הדין שב וסביר כי בשלנסיבות משפחתיות ומצב כלכלי מורכב, לא עמד בצוים אך התcheinיב לעשות כן.
לאור דבריו הנאשם ועמדת המאשימה האריך בית המשפט צו של"צ לשנה נוספת.

בהחלטה נוספת מיום 17/03/13, לאחר שה הנאשם התcheinיב לעמוד בצו המבחן, האריך בית המשפט לשנה נוספת צו זה.

6. בתאריך 02/08/17 הוגשה בקשה נוספת על ידי שירות המבחן בה הומלץ להפקיע צווי המבחן והשל"צ שהוטלו על הנאשם.

כעולה מnimoki הבקשה, הנאשם לא הגיע לפגישות ביחידת להתמכריות ואף לא החל בביצוע שעות השל"צ.

7. על אף המלצת שירות המבחן להפקיע הצוים, ביום 10/01/18, בהסכמה הצדדים, האריך בית המשפט תוקף הצוים למשך שנה נוספת.

8. בין לבין, ביום 15/02/18 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה הסגת גבול (**ת"פ 23829-09-15**), עבירה מיום 15/08/08, והוא עונה של מאסר מוותנה בלבד.

באוטו היום הורשע הנאשם אף בביצוע עבירות הפרעה לשוטר, נהיגה פוחצת, נהיגה ללא רישיון (בלתי מורשה) ונוהגה תחת השפעת אלכוהול (**ת"פ 31664-06-17**), עבירות שבוצעו ביום 16/11/16, והופנה לקבלת תסקיר.

ביום 06/02/19, בהעדר המלצה טיפולית ולאור עתירת המאשימה, גזר דיןו של הנאשם ל- 6 חודשים מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ועל תנאי וכן קנס.

9. בתאריך 18/10/19 הגיע השירות המבחן בקשה שלישי, היא הבקשה שעומדת להכרעתו היום, ממנה עולה כי במהלך התקופה החולפת הגיע הנאשם לפגישה אחת בלבד, בין היתר בשל כתב אישום חדש בו הודה ושבגינו הופנה פעם נוספת לתסקיר. על אף התcheinיבותו להגיע לאבחן מחדש ביחידת להתמכריות, הוא לא יצר קשר עם היחידה. כמו

כן, לשתי בדיקות שתן אליהן זומן - לא התיעצב.

בשיחה עמו מסר כי בשל מצב רפואי התקשה לעמוד בקשר עם גורמי הטיפול, אולם לא הציג מסמכים רפואיים. עוד עליה כי על אף שהנאשם הופנה לראיון במקום השמה פוטנציאלי לביצוע שעות השל"ץ, הוא לא הגיע לראיון זה. משכך, כאמור, המליך שירות המבחן להפקיע הוצאות.

טייעוני הצדדים

10. ב"כ המשימה עתירה להפקיע צו המבחן והשל"ץ שהוטלו על הנאשם ותחתם להטיל על הנאשם מאסר בפועל, להפעיל המאסר על תנאי שהוא תלוי ועומד כנגדו בעת מתן גזר הדין המקורי, לצד מאסר על תנאי וקנס.

בטיעוניה חזרה על מתחם העונש לו עתירה המשימה במעמד הטיעון לעונש וביקשה להטיל עונש ברף הבינוני של המתחם לאור עבורי הפלילי של הנאשם, הרשעויות המאוחרות, והאמור בתפקידו שירות המבחן.

11. ב"כ הנאשם ביקש להימנע משליחת הנאשם אל אחורי סORG וברית.

בטיעוניו, הפנה לחילוף הזמן מאז ביצוע העבירות, לתיקון המשמעותי בכתב האישום, לנسبותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות של הנאשם, למצוות הרפואי שמנע ממנו לפרק זמן מסוים לשתף פעולה עם גורמי הטיפול. עוד הינה לעובדה כי נמצא כשיר לרצוי עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות במסגרת תיק אחר, דבר המעיד על ניקיון מסם.

מסגרת נורמטיבית

12. סמכות בית המשפט להפקיע צו השל"ץ קמה בבית המשפט מכוח סעיף 71 ד לחוק העונשין שקבע כך - "הוכח להנחת דעתו של בית המשפט שניתן את צו השירות שהnidן לא מילא אחר צו השירות, רשאי הוא -

.... (2) אם ניתן צו השירות לאחר הרשעה בלבד כל עונש נוסף - לבטל את צו השירות ולהטיל עליו עונש על העבירה המקורית במקום צו השירות.

(3) אם ניתן צו השירות לאחר הרשעה נוסף על עונש אחר - לבטל את צו השירות ולהטיל עונש נוסף על העבירה המקורית במקום צו השירות, בהתחשב, בין השאר, בכל עונש שהוטל עליו על העבירה המקורית".

במקרה המונח לפתחי קמה בבית המשפט סמכות להפקיע צו המבחן מכוח שני סעיפים שונים בפקודת המבחן שכן הנאשם לא עומד בתנאי צו המבחן ואף ביצע עבירות נוספות בתקופת צו המבחן.

סעיף 20 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט - 1968 (להלן: "פקודת המבחן") קובע כך:

"הוכח להנחת דעתו של בית המשפט שנתן את צו המבחן, שהנבחן לא מילא אחריו הוראה מהוראותיו של צו המבחן, רשיי בית המשפט, בהתחשב, בין היתר, בתקופה שחלפה מיום העמדתו של הנאשם במשפט, בדרך שבה עמד במשפט באותה תקופה ובנסיבות אי מילוי הוראות צו המבחן לעשות אחד מלאה:

.... (4) אם ניתן צו המבחן לאחר הרשעה לפי סעיף 1(1)(ב) - להטיל עליו עונש נוסף על העבירה המקורית במקום צו המבחן, בהתחשב בכל עונש אחר שהוטל עליו על העבירה המקורית".

סעיף 16 לפקודת המבחן קובע כך:

"הונח להנחת דעתו של בית המשפט שנתן את צו המבחן כי הנבחן הורשע על עבירה נוספת, רשיי הוא-

...

(3) אם ניתן צו המבחן לאחר הרשעה לפי סעיף 1(1)(ב) - להטיל עליו עונש נוסף על העבירה המקורית במקום צו המבחן, בהתחשב, בין השאר, בכל עונש אחר שהוטל עליו על העבירה המקורית ובשים קולים האמורים בפסקה (2).

ברע"פ 2811/15 מדינת ישראל נגד פלוני (16/11/06) (להלן: "פס"ד פלוני") קבע בית המשפט העליון, באשר לתכלית סעיף 20(4) לפקודת המבחן, כי "תכלית סעיף קטן (4) [...] היתה למנוע מצב בו בית משפט הגוזר את עונשו של אדם לאחר שफקיע צו מבחן שהוטל עליו ולאחר שעלה אדם זה הושת עונש נוסף בגין הדין שקבע את צו המבחן, יתעלם מהעונש הנוסף ויחמיר יתר על המידה עם אותו אדם. אך ברור הוא כי אין הגיון לפרש סעיף זה באופן המונע מבית המשפט להשיט על אותו אדם עונש של מאסר..."

בפס"ד זה, הפנה בית המשפט העליון לרע"פ 9795/07 שביטה נגד מדינת ישראל (01/02/00) (להלן: "פס"ד שביטה") בקביעתו כי לבית המשפט קיימת סמכות רחבה בהליך זה ובית המשפט קונה מלא הסמכות העונשית שהיתה נתונה בידו אלמלא ניתן צו המבחן.

אף לאחרונה קבע בית המשפט המחויז בתבוסס על פס"ד שביטה, כי לבית המשפט סמכות להפעיל מאסר על תנאי במסגרת בקשה להפקעת צו מבחן לפי סעיף 20(4) לפקודת המבחן (עפ"ג (מרכז) 17-03-50759 מדין נגד מדינת ישראל (19/02/10)).

כמו כן, ברע"פ 9288/08 גרשון נגד מדינת ישראל (09/03/18) אישר בית המשפט העליון גזר דין של בית המשפט השלום אשר קבע, בין היתר, כי לבית המשפט סמכות להפעיל התנאי במסגרת בקשה הפקעה לפי סעיף 20(4) לפקודת המבחן.

מהמפורט לעיל עולה כי לאור תכלית החקיקה, לבית המשפט הדן בבקשת להפקעת צו מבחן כמה מלאה הסמכות העונשית שהיתה נתונה בידי בית המשפט במועד מתן גזר הדין.

עמוד 4

13. בגזר הדין המקורי לא נקבע מתחם עונש הולם ועל כן, לפני הכרעה בבקשתה אקבע תחילה מתחם עונש הולם.

הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירות עליו נוטן הנואם את הדין הוא שמירה על קניינו ורכשו של אדם, כמו גם שמירה על ביטחונו ופרטיותו.

מידת הפגיעה בערך החברתי המונג היא ברף הבינוי של המתחם, וזאת בשים לב לעובדה כי לא בוצעה כניסה בפועל אל הבית אל מול העבודה כי נעשה ניסיון שכח עת בני הבית שבו.

מדיניות העונישה הנוגעת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר לריצוי בפועל כמפורט להלן:

א. בرع"פ 8233/14 אללשורי נגד מדינת ישראל (14/12/22) לא התעורר בית המשפט העליון בקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל- 24 חודשים מאסר בפועל, בדומה לעבירות ההתרפות ממש, שנקבע על ידי בית המשפט השלום בגין ביצוע עבירה דומה, בה בשל הנסיבות הפורץ בעל הבית לא הושלמה העבירה.

ב. בرع"פ 7329/14 אדר גנד מדינת ישראל (04/11/14) אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל בין 12 חודשים והפעלת מאסר מותנה, חלקו במצטבר, בגין אירוע כניסה לבית מגורים וגנבת ארנק.

באשר **לנסיבות ביצוע העבירה יש לשקל** מחוד גיסא את העדר התקנון שקדם לביצוע העבירה והעובדיה כי העבירה לא הושלמה ולא בוצעה כניסה לבית, ומайдך גיסא את היות הנואם מבצע עיקרי, המעשה האלים שבוצע לצורך ניסיון הכניסה לבית עת שהוא בני הבית במקום.

סוף דבר, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נع בין 12 ל- 18 חודשים מאסר בפועל.

14. משקבعتי כך, אפנה לדון בבקשת להפקעת הצוים.

כמפורט להלן, בית המשפט בגזר דין מיום 16/04/19, חרג לקולא ממתחמי העונישה ומהוראת החוקן ב**סעיף 55 לחוק העונשין**, פנה לאפיק שיקומי בעניינו של הנואם והסתפק בהארצת התנאי לצד צווי מבחן ושל"צ.

עוד עולה מהמפורט לעיל כי במשך למעלה מ-3 שנים לא החל הנואם בביצוע שעوت השל"צ ולא עשה דבר במסגרת צו המבחן. זאת על אף שירות המבחן יצר עם הנואם קשר מסוים לצורך גישו להליך הטיפול ועל אף שב-2 הזרדמנויות שונות, במעמד דין בבית המשפט הוарכו צווי המבחן והשל"צ על מנת לאפשר לנואם לעמוד בצוים ולהמשיך באותו אפיק שיקומי אליו ביקש בית המשפט להפנות את הנואם.

לא זו אף זו, ביום 15/08/08, דהינו חודשים ספורים טרם מתן גזר הדין, ביצע הנאשם עבירות הסגת גבול לתוכה בית (ת"פ 23829-09-15) וביום 16/11/16, דהינו חודשים ספורים לאחר מתן גזר הדין ובעת שצוי המבחן והשל"צ היו תקפים, ביצע הנאשם עבירות נהייה פוחצת ברכב, הפרעה לשוטר, נהייה תחת השפעה ובהיותו בלתי מושה לנהייה (ת"פ 31664-08-17).

כך יצא כי במשך 3 שנים לא עשה הנאשם דבר כדי לעמוד במצוים שהוטלו עליו, ובמהלך התקופה אף ביצע עבירות חמורות שבгинן הוטל על הנאשם עונש מאסר לרייצוי בעבודות שירות תוך שבית המשפט ציין בגזר דין כי "התלת ענישה בדמיות עבודות שירות הינה נדרשת ומהווה למעשה לענישה ענישה מקלה ביותר, וככל שלא היה מדובר בהסדר טיעון ועתירת המאשימה יש להניח שבית המשפט היה מטייל ענישה אחורי סורג ובריח" (ראו גזר דין בת"פ 31664-08-17).

מעבר לאמור, עיון בגזר הדין המקורי מעלה כי בית המשפט לא הטיל על הנאשם עונש נוסף מעבר לצווי המבחן והשל"צ שכן הסתפק בהערכת המותנה וחטימה על התחייבות בלבד ואלה כידוע איןם מהווים ענישה ממשית.

שאלת פני הדברים, ביום אין עוד מקום לאפשר לנayeם לעמוד במצווי המבחן והשל"צ שהוטלו עליו ואין מנוס אלא להורות על הפקעת הוצאות שכן כאמור חלף זמן ממושך מאז הוטלו, במהלכו לא עמד הנאשם כלל במצוים ואף ביצע במהלכו עבירות נוספות.

15. באשר לעונש שיש להטיל על הנאשם תחת הוצאות, בשים לב לחילוף הזמן, לגילו של הנאשם, הודאתו בביצוע העבירה ומצבו המשפטי המורכב, אל מול המשך ביצוע עבירות על ידו והעדר כל שיתופ פעולה עם גורמי הטיפול, אני סבורה כי יש להטיל ענישה ברף הנמוך - בינווי של המתחם.

16. בטרם סיום אציג כי בית המשפט בגזר דין המקורי, ציין כי אחד השיקולים להערכת התנאי נעוץ באורך. מעבר לאחרור לעיל, לאחר וקבעתו מתחם ענישה הנע בין 12-18 חודשי מאסר בפועל, קיימת מידיתות בין הפעלת המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם לבין הענישה אשר יש להטיל עליו בגין העבירה הנוכחית (ראו: רע"פ 5798/00 רישי נגד מדינת ישראל (12/02/01)).

זאת ועוד, כידוע, סעיף 56(א) לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט להורות על הערכת תקופת התנאי, או חידושה לתקופה נוספת, שלא תעלה על שנתיים, וזאת מטעמים שירשםו: "אם שכונע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה כודק להפעיל את המאסר על תנאי".

במקרה המונח לפני, כמפורט לעיל, לא קיימים כום שיקולים המצדיקים הערכת המאסר המותנה, שכן בשונה ממועד מתן גזר דין המקורי, בו התרשם בית המשפט כי הנאשם החל בהליך הטיפול משמעותי, ברור כי הליך שכזה אינו קיים עוד.

עם זאת, לא אתעלם מאורך תקופת התנאי וגילו הצעיר של הנאשם ואסתפק בהפעלת התנאי בחופף לעונש המאסר שיטול על הנאשם.

סוף דבר, אני מורה על הפקעת צווי המבחן והשל"צ שהוטלו על הנאשם ותחתם אני גוזרת דיןו של הנאשם לעונשים כدلיקמן:

א. 13 חודשים מאסר בפועל.

ב. מפעילה מאסר מותנה בן 12 חודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 10-04-201839 ביום 01/01/2012 על ידי כב' השופט אריאל חזק.

המאסרים ירוצו בחופף כך שהנתנו ירצה סה"כ 13 חודשים מאסר בפועל.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ד' לפראק יא לחוק העונשין.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.